

Václav Bárta

Ilustrace Zuzana Dreadka Krutá

KNÍŽKA O PTÁČÍCH

čte ní
pro
prv | ňáč
ky

bambóok

Další zábavná dobrodružství zvířecích hrdinů

Václav Bárta

Ilustrace Zuzana Dreadka Krutá

KNÍŽKA O PTÁČÍCH

čte ní
pro
první
čtyřky

bambóok

Upozornění pro čtenáře a uživatele této knihy

*Všechna práva vyhrazena. Žádná část této tištěné či elektronické knihy nesmí být reprodukována a šířena v papírové, elektronické či jiné podobě bez předchozího písemného souhlasu nakladatele. Neoprávněné užití této knihy bude **trestně stíháno**. Automatizovaná analýza textů nebo dat ve smyslu čl. 4 směrnice 2019/790/EU a použití této knihy k trénování AI jsou **bez souhlasu nositele práv zakázány**.*

Václav Bárta

KNÍŽKA O PTÁČÍCH

Vydala Grada Publishing, a.s., pod značkou **bambóok**

U Průhonu 22, 170 00 Praha 7

tel.: +420 234 264 401

www.grada.cz

jako svou 9950. publikaci

Ilustrace Zuzana Dreadka Krutá

Odpovědná redaktorka Veronika Hrabánková

Grafická úprava Antonín Plicka

Zpracování obálky Antonín Plicka

Počet stran 88

Vydání 1., 2025

Vytiskla tiskárna FINIDR, s.r.o., Český Těšín

© Grada Publishing, a.s., 2025

Cover Illustration © Zuzana Dreadka Krutá, 2025

ISBN 978-80-271-7838-4 (pdf)

ISBN 978-80-271-5542-2 (print)

Obsah

Předmluva	6
Labuť	11
Čáp	15
Poštolka	21
Sova	25
Kukačka	31
Vrána	35
Drozd	41
Vrabec	45
Havran	51
Vlha	55
Holub	61
Datel	65
Brkoslav	71
Skřivan	75
Špaček	81

Předmluva

Koncem léta se na palouku u lesa schází ptačí sněm. Sletí se sem ptactvo z celého okolí, aby domluvílo všechno, co je třeba si před zimou ujasnit. Třeba aby si čápi při cestě na jih nekřížili cestu s jinými tažnými ptáky. Nebo kolik malých ptáčat začne za rok chodit do ptačí školky. Taková ptačí domluva má ovšem jeden háček. Každý ptačí rod mluví jiným ptačím nářečím. A to takovým, kterému jiní ptáci nerozumějí.

Sněmu naštěstí vládne stará, moudrá sova. Rozumí nejen veškerému dění v ptačí říši, ale navíc i všem nářečím. A činí moudrá rozhodnutí. Třeba jestli už mají tažní ptáci odletět, nebo ještě pár dní počkat. Nebo který holub se usadí v kterém holubníku. Dokonce taky které ptačí budky obsadí sýkorky a které vrabci. Nebo v kterém vykotlaném stromu bude místo pro datly a strakapoudy.

A tak probíhaly každoroční sněmy k plné spokojenosti všech. Jeden by řekl, že v ptačí říši vládl pokoj a porozumění. Ale nebylo to tak. Bylo jaro, poté léto a mezi ptáky se něco dělo. První si začali vrabci. Čepýřili se po dvoře a čimčarali na střeše, jestli ta stará sova není na svou funkci už moc stará. Po nich povrkávali holubi, že jim ta sova nepříjde zas tak moc moudrá. Takové a podobné štěbetání se pomalu šířilo po loukách, po polích i po lese.

A zas přišel konec léta a začal podzim. A s ním ptačí sněm. Konal se na známém místě, na palouku u kraje lesa. Stará, moudrá sova se usadila na předsednické větvi starého dubu, nadechla se, aby všechny přivítala, ale už se ke slovu nedostala.

Někdo z ptačího davu vykřikl: „Konec sovy, je už moc stará!“

A po něm druhý. A třetí. Každý rod ve svém nářečí to opakoval jako kolovrátek.

Ptáte se, co na to řekla sova? Co by. Zvedla se, zamávala křídly a odletěla pryč.

Patrně zatím nevíte, kdo naše ptactvo přivedl k takové rebelii. Ten Někdo nebyl jen tak někdo. Měl nejvyšší ptačí doktorát, patřil do nejvyšší ptačí společnosti a byl vyslán do zdejší ptačí říše, aby tu zjednal pořádek. A jako nový, samozvaný vůdce se rozhodl, že začne hned na sněmu.

A už poroučel: „Čápi letos nikam nepoletí, do jižních krajů odletí stehlík, hýl a ťuhýk. Vrabčák, holub a sýkora se neschovají do svých loňských budek, místo nich je obsadí čápi, strakapoudi a krutihlavové. Ti, které jsem nejmenoval, rozpřáhnou křídla a odletí do teplých krajin. Vlastně ne. Rozhodl jsem se, že letos žádná zima nebude, tak není proč někam létat.“

Ten samozvaný Někdo udělal pauzu a zadíval se na oslovený ptačí sněm. Všichni, jak tu byli, stáli s otevřenými zobáky a dívali se jeden po druhém.

Nikdo mu totiž nerozuměl ani slovo a nebyl tu nikdo, kdo by tu jeho řeč do různých ptačích nářečí přeložil. A to měl ten ptačí vůdce velké štěstí. Můžete si domyslet, jak by ho jinak ptáci hnali.

Do toho trapného ticha zavolal někdo: „Sova!“

A přidal se druhý. A třetí. A za malou chvíli volali všichni ptáci sborem: „Sova! Sova! Sova!“

Chcete vědět, jak to dopadlo? Ten vystudovaný doktor pták pochopil, že mu tady pšenka nepokvete, a pádil domů. Jeho táta, starý Straka, který celý život kradl jako straka, aby mohl dát kluka na studia, ho nepřivítal zrovna vlídně. Těch peněz, co ho ty školy stály, a přitom se ten ničema ani nenaučil ptačí nářečí.

A je konec úvodního povídání. Ptáte se, co na to sova? Sedí na své větvi a tváří se jakoby nic. No, neříkal jsem, že je to moudrá sova?